

Rose

beLIve

โปรด (อย่า) เชื่อใจ

비라이브

2

ID

เขียน

Farxing

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

ความรู้สึกที่ควอนฮีอูมีต่อขุนฮยอนนั้นถูกเปิดเผยอย่างไม่ปิดบัง ไม่ว่าใครต่างก็สัมผัสถึงความรู้สึกเหล่านั้นได้ชัดเจน แน่ใจว่าขุนฮยอนเองก็รับรู้เช่นกัน

พวกเขาปล่อยตัวปล่อยใจไปกับความสัมพันธ์แสนหวานชวนให้ใจเต้นแรง จนขุนฮยอนแทบหลงลืมว่าแท้จริงแล้วถูกสั่งให้มาทำงาน ต่อให้รู้ทั้งรู้ว่าการขัดคำสั่งขุนแทชอกจะเกิดเรื่องรุนแรงอะไรขึ้นบ้าง เขาก็ยังเลือกจะทำตามความรู้สึกราวกับควบคุมตัวเองไม่ได้

แต่สุดท้ายแล้วงานก็คืองาน อย่งไรขุนแทชอกก็ต้องได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์จากขุนฮยอนโดยไม่สนวิธี หากสงสัยว่าความยุ่งเหยิงนี้จะคลี่คลายไปในทิศทางไหน โปรดพลิกอ่านหน้าถัดไปและร่วมลุ้นไปด้วยกันนะคะ

Rose

จากใจผู้แปล

สวัสดีค่ะ Farxing นะคะ ยินดีที่ได้รู้จักกับนักอ่านที่หยิบนิยายเรื่องนี้ขึ้นมาอ่านทุกท่านค่ะ

วันที่ที่รู้ว่าตัวเองกำลังจะได้แปลผลงานเรื่อง *beLIEve* ความรู้สึกแรกคือรู้สึกเป็นเกียรติค่ะ เนื่องจากตัวผู้แปลติดตามผลงานของคุณ ID จากเรื่อง *Dear Benjamin* อยู่ก่อนแล้ว การได้มาแปลผลงานของนักเขียนที่ตัวเองชื่นชอบ ช่างเป็นเรื่องที่ไม่เคยคาดฝันมาก่อนเลยจริงๆ ค่ะ นอกจากนั้นแล้วยังมีความรู้สึกกังวล กลัวว่าจะทำผลงานออกมาได้ไม่ดีพอด้วย เพราะตัวผู้แปลเองยังเป็นนักแปลชั่วโมงบินน้อย และนิยายเรื่องนี้ก็เป็นเรื่องแรกที่ได้ลงมือแปลเต็มตัว ต้องขอขอบคุณทางสำนักพิมพ์ที่ให้โอกาส และต้องขอขอบคุณฝ่ายบรรณาธิการทุกท่านที่ช่วยชี้แนะข้อบกพร่องของตัวผู้แปลมา ณ ที่นี้ด้วยค่ะ

นิยายเรื่อง *beLIEve* มีเนื้อหาจัดอยู่ในประเภทสืหา ฯลฯ ก่อนไปทางดำเนินกาน่าสยสขนิมมอจจะไมปลื้มลั้กเท่าไรคะ ตัวละครทุกตัวในเรื่องนี้มีภูมิหลังที่น่าสนใจหลายมิติด้วยกัน โดยเนื้อหาจะบอกเล่าผ่านมุมมองของ (น้อง) ฮยอนเป็นหลัก เป็นเรื่องราวของนักฆ่าที่แฝงตัวเข้าไปอารักขาผู้ป่วยจิตเวชคนหนึ่งนามว่าควอนฮึอูโดยมีจุดประสงค์แอบแฝงบางอย่าง นักฆ่าผู้ถูกขบเลี้ยงให้เป็นสุนัขล่าเนื้อไร้อารมณ์ความรู้สึกประหนึ่งตุ๊กตามีโชคชะตาได้มาพบเจอกับบุตรชายนอกสมรสของตระกูลแซโบลที่ป่วยเป็นโรคจิตเภทแต่มีอุปนิสัยอ่อนโยนไร้เดียงสา

อ่านมาถึงตรงนี้ หลายๆ ท่านอาจจะมองว่าเป็นนิยายพล็อตดาดะดินทั่วไป แต่ตัวผู้แปลเองขอการันตีว่าเนื้อหามีความเข้มข้นและพลิกลือกถล่มหลายไม่แพ้เรื่องอื่นๆ แน่นอน แปลไปก็อ้าปากค้างไป ร้องไห้หน้าตาท่วมศิ่ย์บอร์โดไป ไหนจะท้องร้องหิวปุ่ดองซึอิวอึ๊ก หลากหลายอารมณ์

มากมายค่ะ

ทั้งนี้ หวังว่าผู้แปลจะถ่ายทอดความรู้สึกของตัวละครออกไปได้ครบถ้วน เพียงพอที่จะทำให้ผู้อ่านทุกท่านรู้สึกแบบเดียวกันด้วยนะคะ

โดยส่วนตัวแล้ว ผู้แปลชอบที่ทางนักเขียนนำคำว่า *beLIEve* มาตั้งเป็นชื่อเรื่อง จะเห็นได้ว่ามีทั้งความเชื่อและการโกหกหลอกลวงอยู่ในคราเดียวกัน เป็นชื่อเรื่องที่ถ่ายทอดคอนเซปต์ของเนื้อหาออกมาได้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์ในคำเดียว ส่วนใครจะเชื่อใจใคร ใครจะโกหกใครนั้นขอให้หนักอ่านพลิกหน้ากระดาษหรือเลื่อนอ่านในหน้าถัดไปได้เลยนะคะ

อย่าลืมส่งกำลังใจและมอบความรักให้ (น้อง) ฮยอนกับควอนฮึกันเยอะ ๆ นะคะ

กตลองอ่าบ Farxing

Trigger Warning

Angst - มีความรุนแรงในอารมณ์ บีบคั้น กดดัน

Gore - เนื้อหาโหดร้ายและรุนแรง

Coercion - การใช้อำนาจที่เหนือกว่าบีบบังคับให้คนอื่นทำในสิ่งที่ไม่อยากทำ

Abuse - การทำร้ายร่างกายและจิตใจ

Dubious Consent - การร่วมเพศที่คลุมเครือเรื่องความยินยอม

Incest - การร่วมเพศระหว่างเครือญาติหรือสายเลือดเดียวกัน

Rape - บ่มขืน

Among Other Immoralities - การผิดศีลธรรมจรรยา

Homicide - มีการฆาตกรรม

Death - การตาย

Animal Death - มีสัตว์ตาย

Blood - มีเลือด

Cutting - การใช้ของมีคม

Snake - มีงู

Drug - มีการใช้ยาเสพติด

Non-consensual Drug Use - การให้ยาโดยไม่ได้รับการยินยอมจากอีกฝ่าย
เพื่อเป้าหมายบางอย่างของตัวเอง

นิยายเรื่องนี้มีเนื้อหาเรื่องเพศและความรุนแรงชัดเจน
บุคคล สถานที่ และองค์กรที่กล่าวถึงล้วนเป็นสิ่งสมมติ
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 8

นาฬิกา

เช้าวันพฤหัสบดี ควอนฮย็อนมุ่งหน้าไปที่กรุงโซลเร็วกว่าปกติ ชายหนุ่มบอกว่ามีธุระอย่างอื่นต้องทำหลังเสร็จประชุมสั้น ๆ ที่บริษัท เขาไม่ยอมบอกว่าธุระนั้นคืออะไร ทำเพียงคลี่ขี้มอย่างมีเลศนัยเท่านั้น

“อาจต้องเลื่อนเวลาเมื่อเที่ยงไปก่อนครับ ขอโทษด้วยนะครับ”

หลังประชุมเสร็จ ควอนฮย็อนขอโทษชยอนที่รออยู่ ชายหนุ่มขึ้นรถซีดานทันทีพลางบอกว่าอยากทำธุระให้เสร็จก่อนทั้งที่ถึงเวลาเมื่อเที่ยงแล้ว

“ถ้ากินข้าวไปก่อน ผมเกรงว่าอาหารจะไม่ย่อยนะครับ”

“ผมไม่เป็นไรครับ”

ถึงจะไม่รู้ว่าเป็นเรื่องอะไร ทว่าคำพูดของอีกฝ่ายทำให้ชยอนหันมองด้วยความเป็นห่วง ควอนฮย็อนรับรู้ได้ถึงสายตานั้นและพยายามฝืนยิ้ม แม้จะมีรอยยิ้มที่คงามราวกับภาพวาด แต่ท่าทางของเขากลับดูไม่สบายใจและกังวล

“ขอบคุณนะครับ”

ควอนฮย็อนนั่งที่เบาะหลัง ชายหนุ่มมีมือตัวเองไปมาพาลงถอนหายใจเบา ๆ ความตึงเครียดเหมือนจะไม่ยอมสงบลงโดยง่าย ชยอนทำได้แค่มองอีกฝ่ายเงียบ ๆ ในใจภาวนาขอให้ควอนฮย็อนไม่ได้รับแรงกดดันหนักหน่วงเหมือนคราวที่แล้ว

ผ่านไปไม่นาน รถซีดานก็จอดตรงหน้าอาคารขนาดใหญ่ ในที่สุดชยอนก็พอจะเข้าใจแล้วว่าเหตุใดควอนฮย็อนถึงกังวลขนาดนั้น เพราะที่แห่งนี้คือ

โรงพยาบาลที่ประธานของ KR กรู๊ป หรือบิดาของควอนฮย็ูพักรักษาตัวอยู่นั้นเอง

ฮยอนยีนอยู่ตรงโถงทางเดินนอกห้องพักรักษาตัว เขาพ่นลมหายใจแผ่วเบา พอได้มายืนหน้าห้องพิเศษที่มีขนาดใหญ่กว่าห้องพิเศษทั่วไปก็อดจะพรวดพราดใจออกมาไม่ได้ แม้ฮยอนจะพักรักษาตัวในโรงพยาบาลตลอดสัปดาห์ที่ผ่านมา แต่เขาก็ไม่คุ้นชินกับสถานที่อย่างโรงพยาบาลอยู่ดี ไม่ว่าจะเปลี่ยนเอกลักษณ์ซึ่งลอยมาเตะจมูก หรือแม้แต่บรรยากาศแสนหนักอึ้ง

โดยเฉพาะบรรยากาศเข้มงวดของการรักษาความปลอดภัยของที่นี่ เนื่องด้วยมีการอารักขาอย่างรัดกุมบริเวณรอบห้องพักรักษาตัวประธาน KR กรู๊ปซึ่งพักรักษาตัวมาเป็นเวลานาน นอกประตูห้องพักรักษาตัวมีบอดีการ์ดสองคนยืนอยู่ ฮยอนออกมาฮึ่นรอควอนฮย็ูห่างออกไปเล็กน้อยเพราะไม่อยากเผชิญหน้ากับพวกเขา

ควอนฮย็ูที่เข้าไปในห้องนานแล้วก็ยังไม่ปรากฏตัวสักที บทสนทนากับบิดาคงจะยืดยาวพอสมควร ฮยอนล้วงโทรศัพท์ออกจากกระเป๋าเพื่อดูเวลา เนื่องจากเขาไม่ใส่นาฬิกาจึงเช็คเวลาจากโทรศัพท์ทุกครั้ง แต่ไม่รู้ทำไมวันนี้ถึงรู้สึกลำบากกับการดูเวลาแบบนี้เป็นพิเศษ

ใส่นาฬิกาอิเล็กทรอนิกส์ตอนออกมาทำงานกับควอนฮย็ูดีไหมนะ ขณะที่ในหัวกำลังคิดเรื่องไร้สาระ เสียงฝีเท้าก็ดังมาจากฝั่งตรงข้ามโถงทางเดิน ซึ่งไม่ใช่เสียงเท้าของคนคนเดียว แต่เป็นเสียงฝีเท้าของคนหลายคน ฮยอนเงยหน้ามองต้นเสียงโดยอัตโนมัติ แล้วลมหายใจของเขาก็หยุดชะงักไปครู่หนึ่ง

มีผู้ชายกลุ่มหนึ่งเดินมาตามโถงทางเดิน ชายหนุ่มที่เดินอยู่หน้าสุดนั้นมีใบหน้าที่เขาคุ่นเคยดี เป็นใบหน้าที่ต่อให้สั่งให้ล้มก็ไม่อาจล้มได้ลง ฮยอนเห็นผู้ชายคนนั้นก็รีบถอยหลังก่อนก้มหน้าลง

ทำไมต้องเป็นเวลาแบบนี้ด้วยนะ เขารู้สึกลำบากใจจริง ๆ ฮยอนพยายามหลบตามองตัวอย่างสุดความสามารถพร้อมซุกซ่อนความหนักใจเสียงรองเท้าของพวกเขาใกล้เข้ามาแล้ว และขณะที่ผู้ชายกลุ่มนั้นกำลังเดินผ่านหน้าฮยอนไปนั้น

“อ้าว”

จู่ๆ ผู้ชายที่เดินนำหน้าสุดก็อุทานสั้น ๆ ก่อนหยุดฝีเท้า สยอนกำลังโล่งใจเพราะพวกเขาเดินผ่านไปประมาณสองสามก้าวแล้ว กลับต้องแข่งเกร็งขึ้นมาอีกครั้ง ทันทีที่ชายคนนั้นหยุดเดิน ผู้ชายที่เดินตามมาเป็นกลุ่มก็หยุดการเคลื่อนไหวด้วยเช่นกัน

“นี่คุณ”

ต่อให้ไม่เงยหน้ามองก็พอคาดเดาได้ว่าอีกฝ่ายกำลังพูดกับเขาอยู่ สยอนแก้มิ่งทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้และไม่ได้ตอบกลับไป ด้วยเหตุนั้น เสียงฝีเท้าที่ตั้งกองโถงทางเดินอันเงียบสงบจึงขยับใกล้เข้ามาตรงหน้า เขาภาวนาขอให้อีกฝ่ายทำเป็นไม่รู้จักแล้วเดินผ่านไป...แต่กลับไม่ได้ผล

“บอดีการ์ดของฮือนี่นา ไซ่โหม”

ชายหนุ่มที่ขยับมาเบื้องหน้าหรือก็คือควอนแจอูโพล่งถามขณะจ้องมอง สยอน น้ำเสียงนั้นเฉื่อยเฉื่อยขยับ สยอนจำเป็นต้องเงยหน้าขึ้นช้า ๆ อย่างเลี่ยงไม่ได้

“ไซ่ครับ ยุนสยอนครับ”

“ยุนสยอนเหรอ ฉันได้ยินมาว่าประธานยุนส่งตัวหลานรักไป แต่เพิ่งได้เห็นหน้าค่าตากันเลยนะ ครั้งก่อนมันฉุกฉะกุกเกินไปหน่อย ยังไม่ทันได้ทักทายเลย”

“ผมขอโทษที่ไม่ได้ทักทายให้เร็วกว่านี้ครับ”

“ไม่เป็นไรนะ”

ควอนแจอูโบกมืออย่างเป็นกันเองราวกับไม่ใช่เรื่องสลักสำคัญอะไรท่าทางของเขาดูเหมือนนักธุรกิจหนุ่มธรรมดาที่ไม่มีเล่ห์เหลี่ยมแอบแฝง แต่สยอนรู้แก่ใจดีว่าภาพลักษณ์ภายนอกนั้นเป็นเพียงแค่สิ่งหลอกลวง

“ได้ข่าวว่าวันก่อนได้รับบาดเจ็บ ร่างกายหายดีแล้วหรือ”

“ครับ ผมไม่เป็นไรแล้วครับ”

“ค่อยยังชั่วหน่อย ประธานยุนทำตัวหยาบคายมากเพราะหลานบาดเจ็บ ฉันโดนดูจนรู้สึกผิดเลย ให้ตายเถอะ ไม่นึกเลยว่าชีวิตนี้ฉันต้องมาใส่ใจเรื่องอาการบาดเจ็บของหลานประธานยุนด้วย”

เป็นไปตามคาด บรรยากาศและคำพูดของควอนแจอูเปลี่ยนไปในชั่วพริบตา ริมฝีปากที่เหยียดยิ้ม รวมถึงการแสดงสีหน้าที่ดูไม่ค่อยเบิกบานใจเท่าไรนัก น้ำเสียงและสายตาเผยให้เห็นโทสะปะปนกับความไม่พอใจอย่างไม่ปิดบัง ทำให้ฮยอนริบก้มหน้าลงโดยเร็ว

ถึงอย่างนั้นฮยอนกลับไม่ตกใจในท่าที่ที่เปลี่ยนไปของอีกฝ่าย แต่ก็รู้สึกเหมือนโดนสายฟ้าฟาดโดยไม่ทันตั้งตัวอยู่ดี การต้องเผชิญหน้ากับควอนแจอูกะทันหันทำให้รู้สึกแบบนั้น และคำพูดเหน็บแนมที่มุ่งมาทางเขาก็เป็นสิ่งที่ไม่คาดคิดเช่นกัน เพราะขุนแทชอกใช้อาการบาดเจ็บของฮยอนเป็นข้ออ้างในการทำตัวหยาบคายกับควอนแจอู

คำพูดน่าเหลือเชื่อทำให้ในหัวยุ่งเหยิง เขาไม่อยากจะเชื่อสักนิดว่าขุนแทชอกจะทำตัวหยาบคายโดยการอ้างอาการบาดเจ็บของเขา นี่เป็นเรื่องที่อยู่เหนือจินตนาการสุด ๆ ทั้งยังทำแบบนั้นกับควอนแจอูอีก...หรือว่าควอนแจอูจะฝันเพื่อไปเอง

“แต่การที่คุณอยู่ตรงนี้ มันแปลว่าฮีอูก็มาด้วย...ไม่รู้คุณพอจะพูดเรื่องอะไรอีกถึงได้เรียกฮีอูมา”

ควอนแจอูเอียงคอและพึมพำกับตัวเอง จากนั้นก็กวาดตามองฮยอนทุกส่วนอย่างไม่วางตา เป็นสายตาทที่น่าขนลุกจริง ๆ ฮยอนผลอเกร็งกำปั้นที่ไหล่หลังโดยทันที

“ได้ยินมาว่าฮีอูกำลังตกหลุมรักคุณอยู่ เป็นเรื่องจริงหรือเปล่า”

ควอนแจอูโน้มตัวมากระซิบข้างหูฮยอน น้ำเสียงเย็นเยียบทรงอำนาจทำให้แผ่นหลังแข็งที่ด้วยความตกใจ ไม่ใช่เพราะกิริยาของอีกฝ่ายอย่างเดียว แต่เป็นเพราะเขาตระหนักได้ว่าตัวเองไม่ใช่บอดีการ์ดที่อยู่ข้างกายเพื่อปกป้องควอนฮีอู เขาเป็นเพียงสายลับเพื่อทำลายควอนฮีอูต่างหาก

“ฉันไม่ใช่คนที่มีความอดทนสูงสักเท่าไร คุณต้องเอาอะไรมาให้ฉันบ้างถึงจะพอใจ ตอนนี่เหมือนเสียเวลาไปเรื่อย ๆ เลยรู้สึกตงใจนะ”

“...”

“ฉันอดทนเพราะได้ยินมาว่าควอนฮีอูตกหลุมรักคุณ แต่ก็เชื่อไม่ลง เพราะไม่ได้เห็นกับตา มันก็ต้องไม่พอใจอยู่แล้ว”

ควอนแจอูเหยียดยิ้มประหลาดก่อนจะยึดตัวขึ้นช้า ๆ แวดตาคู่นั้นจ้องมองฮยอนอย่างคาดคั้น ฮยอนตัวแข็งที่ก่อนตอบกลับไปว่า “ครับ” ควอนแจอูได้ยืนดั่งนั้นก็แสบยิ้ม

“ต่อไปนี่อย่าเข้าไปยุ่งกับเรื่องไม่เป็นเรื่องเหมือนครั้งก่อนอีก มีหน้าสวย ๆ แบบนี้ก็ต้องทะนุถนอมหน่อยสิ”

ควอนแจอูพูดจាន่ารังเกียจราวกับเป็นห่วงเป็นใยจากใจจริง ชายหนุ่มใช้ปลายนิ้วเกลี่ยพวงแก้มฮยอนเบา ๆ การเคลื่อนไหวเพียงเล็กน้อยนั้นทำให้ชนลุกชูไปทั่วร่าง เป็นสัมผัสที่น่าคลื่นไส้เหมือนกับสัมผัสของยูนแทซอก เพียงแต่ให้ความรู้สึกคนละแบบ

“ถ้ามีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นอีก เตี่ยวประธานยูนก็ทำตัวสามทวาใส่ฉัน แล้วบอกว่าหลานสุดที่รักมีรอยขีดข่วน”

“...”

“เป็นแค่คนที่โยนไปให้ควอนฮ็อูเพื่อสมสู่กันแท้ ๆ ทำตัวเรื่องมากซะจริง”

ฮยอนได้แต่ตรึงสายตามองปลายเท้าตัวเองเพื่อไม่ให้เหลือบตามองอีกฝ่าย จากนั้นมือของควอนแจอูที่ลูบแก้มอยู่ก็เปลี่ยนเป็นบีบคางแล้วจับให้เงยหน้าขึ้น ฮยอนสบสายตากับคนตรงหน้าอย่างไม่เต็มใจ ดวงตาเรียวยาวคู่นั้นวาวโรจน์เหมือนจะขย้ำเขาอย่างไรอย่างนั้น

“ฝากไปบอกประธานยูนด้วย ว่าฉันอารมณ์ไม่ค่อยดี”

ฝ่ามือที่จับคางเลื่อนลงไปที่ต้นคอ เมื่อรับสัมผัสเย็นวาบ ลาดไหล่ ฮยอนพลันห่อลง เขาต้องออกแรงเกร็งบ่าอย่างเต็มที่ จากนั้นฝ่ามือที่ลูบใต้ต้นคอก็เลื่อนไปบีบไหล่ของเขาเบา ๆ ฮยอนกัดฟันแล้วหลบตามองต่ำ เพราะถ้าไม่ทำอย่างนั้น เขาอาจจะจ้องเขม็งกลับไปราวกับจะเข่นฆ่าอีกฝ่ายให้ตายก็ได้

“พี่มาตั้งแต่เมื่อไหร่ครับ”

ทันใดนั้นเสียงใส่กังวานก็แว่วมาจากไกล ๆ และทำลายความตึงเครียดที่โอบล้อมในชั่วพริบตา ควอนแจอูหันไปทางต้นเสียง ก่อนผละฝ่ามือที่บีบไหล่ฮยอนออกอย่างอ้อยอิ่ง ทว่าฮยอนกลับไม่สามารถถอนสายตาก็เป็นได้

ปลายเท้าของตัวเองได้

“ออกมาแล้วหรือ ฉันรออยู่เพราะเห็นบอดี้การ์ดของนายเลยคิดว่า นายน่าจะอยู่ข้างใน แล้วก็มีเรื่องที่ยากคุยกับเขาอยู่พอดี”

ควอนแจอูส่งยิ้มอ่อนโยนให้ควอนฮยอ ทั้งที่เมื่อสักครู่เพิ่งกดดันฮยอน อย่างคุกคามปนยั่วยุ ชายหนุ่มเปลี่ยนเป็นท่าทางสุภาพน่านับถือโดยพลัน รวากับไม่เคยทำตัวเป็นภัยข้างถนนมาก่อน ทั้งยังเปลี่ยนสีหน้าได้อย่างรวดเร็ว อีกด้วย

“นั่นหรือครับ พี่น่าจะเข้าไปเลย ไม่ต้องรอหรอกครับ”

ควอนฮยอเดินตรงมาหาพวกเขาด้วยสีหน้าแตกตื่นเล็กน้อย ชายหนุ่ม ยืนเบื้องหน้ากับควอนแจอูที่กำลังยกยิ้มอย่างมีเลศนัย แล้วควอนแจอูก็ ตบไหล่ควอนฮยอเบา ๆ

“นายกำลังพูดคุยกับพ่ออย่างชื่นมื่น จะให้ฉันเข้าไปแทรกทำไมละ”

“พูดอะไรแบบนั้นครับ ยิ่งเป็นแบบนี้พี่ก็ยิ่งต้องเข้าไปสิครับ”

“ไม่ละ มันจบไปแล้วก็ช่างเถอะ แล้วนายกินข้าวมาหรือยัง ทำไม ดูผมมากกว่ารอบก่อนอีกล่ะ”

ควอนแจอูมองสำรวจควอนฮยอแล้วแสวงถามอย่างเป็นห่วงเป็นการแสดงออกของเขาทำให้คนอื่นต่างรู้สึกได้ว่าเป็นพี่ชายที่แสนอ่อนโยน นี่เป็นอกกับปฏิกิริยาที่น่ารังเกียจที่สุด พอยินดูท่าทางเหล่านั้นโดยแกล้งทำเป็น ไม่รู้เรื่องราว ท้องไส้ก็พะอืดพะอมขึ้นมา

“ยังครับ ยังไม่ได้กินเลย”

ควอนฮยอตอบพี่ชายด้วยสีหน้าเก้อเขิน โดยไม่ได้รับรู้ความในใจ เหล่านั้นของฮยอน จากนั้นควอนแจอูก็พ่นลมหายใจสั้น ๆ เหมือนรู้คำตอบนั้น อยู่แล้ว

“นายกังวลที่มาเจอคุณพ่ออีกแล้วสินะ”

“...ครับ ก็นิดหน่อย”

“พอกังวลแล้วยังกินอะไรไม่ลงเหมือนเดิม”

เมื่อได้ยินแบบนี้ ควอนฮยอก็ส่งยิ้มฝืดเฟื่อนให้แทนคำตอบ ใบหน้า ของเขาเผยความประหม่า เขินอาย และความดีใจอย่างเห็นได้ชัด แม้คราวก่อน

จะโดนกระทำอย่างรุนแรง แต่ความรักที่มีต่อพี่ชายก็ยังคงอยู่เหมือนเดิม ไม่จางหาย

“นายนะทั้งอ่อนไหวและอ่อนแอไม่ต่างจากเมื่อก่อนเลยนะ”

“...นั่นนะสิครับ”

“อย่าทำแบบนี้สิ ไหน ๆ ก็ได้มาเจอกันแล้ว งั้นไปกินข้าวเที่ยงด้วยกัน ดีไหม ฉันจอร์ร้านอาหารเกาหลีไว้พอดี นายไปรอก่อนได้เลย ฉันขอเข้าไปเจอ คุณพ่อไม่นานเดี๋ยวตามไป”

จู่ ๆ ควอนแจอูก็ยื่นข้อเสนอมาให้อย่างคาดไม่ถึง ฮยอนแอบตกใจกับ คำชวนร่วมมื้ออาหารที่ไม่ได้คาดการณ์ไว้ ควอนฮยอเบิกตาโพลงเหมือนตกใจ เช่นกัน

“ผมรู้ว่าพี่อยู่ตลอด ไม่ต้องทำเพื่อผมขนาดนั้นก็ได้รับ”

ควอนฮยอโบกมือปล้นด้วยความตกใจ ชายหนุ่มกำลังทำตัวไม่ถูก ด้วยความตื่นตัน เหมือนข้าหลวงที่ได้เข้าเฝ้ากษัตริย์ไม่มีผิด หรือไม้ก็เป็น ลุงขี้ขี้ซื่อสัตย์ที่ชื่นชอบสัมผัสจากเจ้าของจนทำตัวไม่ถูก

“ไม่ต้องปฏิเสธหรอก ฉันเป็นฝ่ายอยากเลี้ยงนายเอง เราไม่ได้กินข้าวด้วยกันดี ๆ มานานแล้วนี่นา”

“ผมไม่ติดอะไรหรอกครับ แต่...”

คำพูดของควอนฮยอขาดหัวง ชายหนุ่มหันมามองฮยอนด้วยสีหน้า ลำบากใจ ท่าทางเหมือนรู้สึกผิดกับฮยอนที่ต้องอดข้าวเที่ยงเหมือนตัวเอง ไปด้วย ควอนแจอูสังเกตเห็นท่าทีเหล่านั้นอย่างรวดเร็ว เขายกยิ้มมุมปาก แล้วพูดต่ออย่างไม่สะทกสะท้าน

“จริงสิ ไหน ๆ ก็จะไปกินกันแล้ว คุณเองก็ไปด้วยกันสิ ฉันรู้สึกติดค้าง ที่ยังไม่ได้ดูแลคุณหลังจากแต่งตั้งเป็นบอดี้การ์ดของฮยออยู่พอดี”

นี่เป็นเหตุการณ์ที่น่าเหลือเชื่อจริง ๆ เขาแค่บังเอิญเจอควอนแจอู ไม่คิด เลยว่าสถานการณ์จะดำเนินไปในทิศทางแบบนี้

ฮยอนก้มหน้า เขาไม่สามารถปรึกษาพูดอะไรได้เพราะไม่ได้อยู่ใน สถานะที่จะปฏิเสธคำชวน ทั้งยังรู้ว่าควอนแจอูไม่ได้ชวนเพื่อรับฟังคำปฏิเสธ เช่นกัน มันคือคำสั่งกลาย ๆ และเป็นการแจ้งให้ทราบเฉย ๆ ว่าฮยอนต้อง

อยู่กับควอนฮยอระหว่างมือเพียง ความคิดเห็นของฮยอนไม่ใช่เรื่องจำเป็น แต่อย่างไร

“คุณฮยอนว่ายังไงครับ จะไปด้วยกันไหม”

แต่ควอนฮยอหันมาถามเขาเหมือนไม่รู้ว่านั้นคือคำสั่งของควอนแจอู ฮยอนจึงเงยหน้าขึ้นจากปลายเท้าเพื่อมองหน้าควอนฮยอ ชายหนุ่มคลี่ยิ้มอย่าง นุ่มนวลพลาถถามความคิดเห็นของเขา

“ผมเองก็อยากไปด้วยเพราะยังไม่ได้กินอะไรเลย แต่...ถ้าคุณรู้สึก อึดอัด...”

“นายคิดว่าฉันจะทำให้เขาอึดอัดนั้นหรือ”

ควอนแจอูโพล่งถามเป็นการตัดบทควอนฮยอ ควอนฮยอหันกลับไปมอง พี่ชายด้วยสีหน้าลำบากใจ

“พี่ไม่ได้เป็นคนธรรมดาทั่วไปนี่ครับ ใครที่ได้กินข้าวกับพี่ก็ต้องอึดอัด เพราะรู้สึกเกร็งกันทั้งนั้นแหละครับ”

ควอนแจอูยกไหล่เมื่อได้ยินประโยคที่ว่าตนไม่ใช่คนธรรมดา ท่าทาง ของเขาดูเหมือนไม่ได้รังเกียจคำนั้นสักเท่าไร

“ถ้าเป็นร้านที่พี่จองไว้ มันต้องอร่อยมากแน่ๆ...ว่ายังไงครับ”

ควอนฮยอถามความเห็นฮยอนอย่างอ่อนโยน ฮยอนมองชายหนุ่มด้วย แววตาตกตะลึง ก่อนจะเหลือบมองควอนแจอูเล็กน้อยโดยไม่รู้ตัว แม้จะรู้สึก ขอบคุนควอนฮยอที่มอบสิทธิ์ในการตัดสินใจให้ แต่ควอนแจอูนั้นต่างออกไป เขายังคงจ้องฮยอนอย่างกตสันไม่เปลี่ยนแปลง สีหน้าของเขาแสดงออกชัดเจน ว่าหากฮยอนปฏิเสธข้อเสนอนั้นจะได้เจอกับผลลัพธ์แบบไหน

“ท่านประธานเป็นคนชวนทั้งนี้ ผมก็จะร่วมรับประทานอาหารด้วยครับ ขอบคุนนะครับ”

สุดท้ายฮยอนก็ต้องตอบสิ่งที่ตัวเองไม่ต้องการออกไปอย่างจำใจ

“ดีเลยครับ ผมกังวลอยู่เลยว่าจะทำให้คนที่หิวท้องมาจนถึงตอนนี้ ต้องรอดต่อไปหรือเปล่า”

ควอนฮยอพูดพร้อมรอยยิ้มสดใสโดยไม่ได้รับรู้ถึงความรู้สึกในใจของ ฮยอนเลย ชายหนุ่มระบายยิ้มดังามราวกับภาพวาด คล้ายโล่งใจที่ฮยอน

ตอบรับอย่างเต็มใจและจะเข้าไปกินข้าวด้วยกัน

“โอเค ไปรอที่นั่นก่อนเลยนะ”

“ครับ พี่ก็ไม่ต้องรีบนะครับ”

ควอนแจอูมองน้องชายด้วยสายตาประหลาดครู่หนึ่งก่อนจะยกมูมปากชายหนุ่มมุนตัวเพื่อมุ่งหน้าไปยังห้องพักผู้ป่วย กลุ่มผู้ชายที่มาด้วยกันก็เดินตามหลังควอนแจอูแล้วหยุดยืนอาร์กขาอยู่หน้าห้อง ควอนแจอูเปิดประตูและเดินเข้าไปด้านในทันที เมื่อภาพของพี่ชายหายไปจากครรลองสายตาแล้วควอนฮ็อูก็หันมาหาชยอน

“ถึงผมจะบอกว่าคุณไม่ต้องมาก็ได้ถ้ารู้สึกอึดอัด...แต่ความจริงแล้วผมดีใจมากที่ได้กินข้าวกับคุณชยอนครับ ถ้าผมไปคนเดียวอาจกินไม่ค่อยลงก็ได้”

“...ทำไมเหรอครับ”

“ก็คุณรอผมออกมาจากห้องพักผู้ป่วยโดยไม่ได้กินข้าวที่เที่ยงนี่ครับ”

ควอนฮ็อูพูดพลางหลบตาด้วยความชัดเจน ชยอนไม่สามารถบิรปากพูดอะไรได้เช่นเคย เขามีถ้อยคำที่อยากพูดเต็มไปหมด แต่ไม่สามารถถ่ายทอดเป็นคำพูดได้

“ร้านที่พี่จองไว้ต้องเป็นร้านที่อร่อยแน่ ๆ เลยครับ ผมไม่รู้ว่าจะต้องพาคุณชยอนไปที่ไหนเพราะไม่ค่อยรู้จักร้านในโซล ก็เลยต้องพาคุณกลับบ้านทุกครั้งไปครับ”

อาจเพราะกังวลกับบรรยากาศระอึกระอ่วน ควอนฮ็อูจึงคลี่ยิ้มสดใสพลางจับแขนชยอนเบา ๆ

“ไปกันเลยไหมครับ”

แม้จะว่าวุ่นใจจนพูดไม่ออก แต่ชยอนก็พยักหน้ารับแล้วเดินตามไปเสียดสีเข้าของคนสองคนดังก้องโถงทางเดินที่ว่างเปล่า

“ผมไม่ได้กินข้าวกับพี่มานานมากแล้วจริง ๆ ครับ ผมนึกว่าพี่ยังโกรธเรื่องตอนนั้นอยู่ แต่โชคดีที่พี่เหมือนจะหายเคืองแล้วนิดหน่อย”

ควอนฮ็อูพึมพำด้วยสีหน้าตื่นเต็นเล็กน้อย ชายหนุ่มดูคาดหวังกับมื้ออาหารที่จะได้รับประทานร่วมกันกับควอนแจอู บรรยากาศรอบตัวของเขา

ดูผ่อนคลายมากกว่าตอนเดินเข้ามาที่นี่ด้วยสีหน้าห่อเหี่ยวเพราะต้องไปเจอกับ บิดา น่าเสียดายที่ฮยอนไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากฝืนขยับขาตามไปเหมือน วัวที่ถูกลากไปโรงฆ่าสัตว์

ก่อนมาเยือนที่นี่ ควอนฮย็อนเป็นคนพูดว่าถ้ากินข้าวมาก่อนอาหารจะ ไม่ย่อย แต่ตอนนี้ฮยอนกลับต้องเป็นฝ่ายท้องอืดแทน ทั้งที่ยังไปไม่ถึงร้าน อาหารเลยด้วยซ้ำ ช่างเป็นเรื่องที่น่าขบขันลึนดี

ร้านอาหารที่ควอนแจจุงจุงไว้เป็นร้านอาหารเกาหลีดั้งเดิมที่มีความหรูหรา มาก ซึ่งฮยอนไม่เคยจินตนาการถึงมาก่อน มันคือฮันอกหรือบ้านแบบพื้นเมือง ที่มุ่งหลังคากระเบื้อง แม่ดำนินจะมีการตกแต่งใหม่ แต่ภายนอกยังเป็น บ้านพื้นเมืองแบบโบราณ ฮยอนตกตะลึงจนพูดไม่ออกตั้งแต่ตอนก้าวเท้าเข้า ประตู เหล่าพนักงานต่างสวมใส่ชุดฮันบกอย่างงดงาม เขาได้แต่ประหลาดใจ ที่กลางกรุงโซลมีสถานที่แบบนี้อยู่

ฮยอนหันซ้ายหันขวามองไปรอบ ๆ ในระหว่างที่ถูกเชิญให้เข้าไป ในห้องลับ ควอนฮย็อนนั่งลงอย่างผ่อนคลาย เหมือนคุ้นเคยกับสถานที่แบบนี้ อยู่แล้ว ฮยอนนั่งบนเบาะข้าง ๆ อีกฝ่าย ที่นั่งฝั่งตรงข้ามว่างเปล่าและจะ กลายเป็นที่นั่งของควอนแจจุงเมื่อเจ้าตัวเดินทางมาถึง

ได้นั่งกินข้าวข้างควอนฮย็อน แล้วยังได้นั่งตรงข้ามกับควอนแจจุงอีกเธอ ฮยอนกลืนน้ำลายเหนียวเหน็ดลงคอเมื่อเพิ่งตระหนักได้ถึงเรื่องนี้ขณะนั่ง เขารู้สึกอึดอัดมากขึ้นเรื่อย ๆ ทั้งยังไม่อยากรู้แล้วว่าจะมีอาหารชั้นเลิศอะไร ถูกนำมาเสิร์ฟ หากช่วงเวลาที่น่าอึดอัดนี้ผ่านไปเร็ว ๆ คงดี นี่เป็นมื้ออาหาร ที่เขาคาดหวังให้จบลงเร็ว ๆ ทั้งที่ยังไม่ทันได้เริ่มด้วยซ้ำ

“อ้าว มีปูตองซีอิวที่คุณฮยอนชอบด้วยครับ จะสั่งไหมครับ”

ทันใดนั้นควอนฮย็อนที่มองไปยังเมนูอาหารแล้วถามขึ้นด้วยแววตา เปล่งประกาย ฮยอนพยายามอดกลั้นอาการพะอืดพะอมแล้วหันมองอีกฝ่าย ด้วยความประหลาดใจ ทั้งยังหลุดยิ้มโดยไม่รู้ตัว พอได้เห็นควอนฮย็อนเลือก

เมนูให้กันอย่างไรความเคลือบแคลงใด ๆ ฮยอนก็อธิบายยืมออกมาไม่ได้

“ไม่เป็นไรครับ แค่นี้ถึงกันผมก็รู้สึกขอบคุณแล้วครับ”

ฮยอนไม่อาจหยุดยืมได้ เขาจึงใช้กำปั้นกดริมฝีปากขณะตอบกลับ บ้างทั้งสองข้างที่แข็งเกร็งเพราะความตึงเครียดได้ผ่อนคลายลงแล้ว

“ไม่ต้องเกร็งหรอกครับ ครั้งก่อนพี่ทำแบบนี้เพราะโกรธผม ปกติแล้ว พี่เขาเป็นคนใจดีนะครับ”

ควอนฮยูกกระซิบเสียงอ่อนโยนราวกับกำลังปลอบประโลม ฮยอน ได้แต่ยกยืมเจียนเพียงเท่านั้น *ถ้าควอนแจอูเป็นคนใจดี งั้นคนใจดีในโลกนี้ คงตายไปหมดแล้วสินะ* เขานึกถึงคำพูดที่สามารถพูดได้แค่นี้ใจ ก่อนจะยกแก้วน้ำตรงหน้าขึ้นมาจิบ

“ดูออกเลยเหอครับว่าผมกำลังเกร็งอยู่”

“ก็นิดหน่อยมั้งครับ”

เมื่อถามความสงสัยที่ผุดขึ้นมาชั่วขณะ ควอนฮยูกก็ตอบกลับเบา ๆ พร้อมยืมกว้าง ฮยอนประหลาดใจเพราะที่ผ่านมามีแต่คนวิจารณ์ว่าเขามีสีหน้าที่อ่านไม่ออก ซึ่งตอนนี้เขาแค่นั่งนิ่งตามปกติแท้ ๆ แล้วอีกฝ่ายดูออกได้อย่างไรกัน

“คนอื่นอาจจะมองไม่ออก แต่เดี๋ยวนี้ผมแยกออกได้นิดหน่อยแล้วครับ”

ควอนฮยูกตอบราวกับอ่านความคิดในหัวของฮยอนได้ ท่าทางยึดไหลอย่างภาคภูมิใจนั้นทำให้ฮยอนหลุดยืมออกมาอีกครั้ง พลังคิดว่าคงโดนผู้ชายคนนั้นจับทางได้อยู่เรื่อยแน่ ๆ

“คุณฮยอนเป็นคนหน้าตายมาก ตอนแรกผมนึกว่าคุณเป็นคนไร้ความรู้สึกซะอีก แต่ยิ่งรู้จักก็ยิ่งตรงข้ามกันเลยครับ”

“...”

“คุณไม่แสดงออกผ่านสีหน้าก็จริง แต่มีความรู้สึกต่าง ๆ มากมายอยู่ในนั้น...จนรู้สึกละลานตาเลยละครับ”

ควอนฮยูกพูดกลางมองฮยอนนิ่ง ๆ น้ำเสียงไพเราะของชายหนุ่มดังเข้ามาในโสตประสาท ความรู้สึกแปลกใหม่ทำให้ฮยอนเผยอปากโดยไม่รู้ตัว

เขาเหมือนถูกนัยน์ตาดำขลับที่จ้องมองมาสะกดไว้จนไม่อาจจะสายตาได้
สายตาของควอนฮย็อนดูจริงจังจนไม่ยอมปล่อยให้

“...”

ทันใดนั้นก็มียิ่งเสียงผู้คนจ๊อกแจ๊กจอตมาจกนอกระตู ฮยอนไต้ยีน
รีบตั้งสติแล้วจัดทำทางให้เรียบร้อย ควอนฮย็อนมองทางประตูด้วยเช่นกัน
จากนั้นประตูก็เปิดออก และควอนแจอูก็ปรากฏตัว

“รอนานไหม”

ชายหนุ่มเผยสีหน้ารู้สึกผิดเสียเต็มประดา ผีทำรวมถึงน้ำเสียงฟังดู
ร้อนรน หากมีคนนอกมาเห็น คงจะคิดว่าเขาเป็นพี่ชายที่รีบวิ่งมาเพราะเป็น
ห่วงน้องชายแน่ ๆ ฮยอนเหินแสมในใจพลางก้มหน้า

“ไม่หรอกรับ รอไม่นานเลย”

ทันทีที่ควอนแจอูเดินเข้ามา ควอนฮย็อนก็ลุกจากที่นั่งแล้วส่ายหน้าพร้อม
รอยยิ้มสดใส

“นั่นก็แล้วไป เอาละ นั่งลง ๆ จะยีนทำไมทั้งสองคนนะ ทำตัว
ตามสบายเถอะ”

ควอนแจอูพูดพลางโบกไม้โบกมือดุจพี่ชายที่แสนดี ควอนฮย็อนยอม
นั่งลงในที่สุต ฮยอนก็นั่งตามอย่างเงียบเชียบ เขาไม่อาจจะยีนหน้ามองควอน-
แจอูได้ จึงตรึงสายตาไว้ที่แก้วน้ำตรงหน้าและไม่ขยับตัวอยู่พักใหญ่

“ไต้ยีนว่านายมาบริษัทสัปดาห์ละสองวัน แต่ฉันยุ่งมากเลยไม่ได้
เห็นหน้ากันเลย”

“ผมรู้ยู่แล้วครับว่ามีตารางงานอัดแน่นทุกวันที่ ผมไม่ยอกรบควอน
ก็เลยเข้าบริษัทแบบเงียบ ๆ ครับ”

“ต่อให้ยุ่งยงังก็ยงัพอสละเวลามากินข้าวได้ ฉะนั้นติดต่อมายังเถอะ
ไม่ต้องเกรงใจ”

“ไต้ครับ ผมจะติดต่อไปนะครับ”

ฮยอนนั่งอยู่ริมไต้ะและพยายามออกห่างจากควอนฮย็อนให้มากที่สุด เขา
เงียหูฟังบทสนทนาของทั้งคู่อย่างเรียบนิ่ง ซึ่งควอนแจอูซ่อนความต่ำตมไว้ในใจ
ไต้้อย่างแนบเนียน ชายหนุ่มสนทนากับน้องชายอย่างสนิทสนม จนฮยอน

คิดว่าอีกฝ่ายแสดงละครได้เก่งเหลือเกิน ควอนฮย็อนแสดงสีหน้าอึดมอกอึดมใจ ทุกครั้งที่อีกฝ่ายพูดคุยแต่ละประโยค มันน่ายินดีขนาดนั้นเลยเธอ ฮยอน ได้แต่อึดอัดใจ

แต่อีกมุมก็เข้าใจได้ที่ควอนฮย็อนจะเชื่อใจควอนแจอู เพราะชายหนุ่มเติบโตมากับควอนแจอูที่เล่นละครเป็นพี่ชายแสนดีจนน่าสะอิดสะเอียน ยิ่งแม่ของควอนแจอูเป็นคนที่มีรูปร่างกับควอนฮย็อนด้วยแล้ว เด็กชายควอนฮย็อนจึงไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากพึ่งพาพี่ชายอย่างควอนแจอู

ยิ่งคิดในใจก็ยิ่งร้อนรุ่ม แม้อยากจะตีมน้ำเย็น ๆ ลึกหน่อยก็ต้องอดทนเพราะไม่อยากจะขยับตัวให้เป็นจุดสนใจ คงเพราะฮยอนนั่งนิ่งไม่พูดไม่จา สองพี่น้องจึงสนิทกันโดยไม่ได้รับรู้ถึงตัวตนของเขา โดยระหว่างนั้นอาหารได้ถูกนำมาเสิร์ฟที่ละจาน

คอร์สอาหารเกาหลีดูหรูหราและพิถีพิถันจนฮยอนต้องเบิกตาโพลงทันทีที่เห็น ตั้งแต่ลิ้มรสชาติโลกมา นี่เป็นครั้งแรกที่ได้รู้ว่ามีอาหารเกาหลีแบบนี้ อยู่ด้วย ทุกจานมีหน้าตาสวยงามและมีกลิ่นหอม เรียกได้ว่าเป็นอาหารชั้นเลิศอย่างแท้จริง ทว่าความอึดอัดมีแต่จะย่ำแย่ขึ้นเรื่อย ๆ เนื่องจากเขาไม่สามารถพอนคลายความตึงเครียดได้ ถึงขนาดที่ว่าแม้จะมีอาหารเลิศรสวางเรียงอยู่เบื้องหน้าก็ยากจะเอื้อมมือออกไป

“การรวบรวมราชินีดีหรือเปล่าครับ”

ขณะที่ฮยอนแก้มขยับตะเกียบเหมือนจะรับประทานอาหาร ควอนฮย็อนก็ถามขึ้นอย่างไม่ได้ใส่ใจอะไร ใบหน้าของควอนแจอูแข็งตึงเล็กน้อย เมื่อได้ยินคำว่า ‘การรวบรวม’ แต่ชายหนุ่มกลับส่งรอยยิ้มให้อย่างรวดเร็ว พลางพยักหน้า

“แน่นอนอยู่แล้วสิ พวกที่เคยคัดค้านก็รามือไปแล้ว กำลังดำเนินการอย่างราบรื่นเลยละ”

“ดีแล้วครับ”

“เป็นเพราะนายช่วยพูดกับคุณพ่อนะสิ”

“ผมไม่ได้ทำอะไรเลย เป็นเพราะพี่จัดการได้อย่างชำนาญมากกว่าครับ”

ควอนฮย็อนส่ายหน้าพลางยกยืมชดเชิน ดูเหมือนว่าพวกเขา กำลังพูดถึง

ปัญหาที่ได้ยินมาจากการเข้าประชุมผู้บริหารเมื่อหลายสัปดาห์ก่อน แน่แน่นอนว่าตอนนั้นควอนฮ็วไม่เห็นด้วยกับการควมรวมกิจการของควอนแจอู และด้วยเหตุผลนั้น ชายหนุ่มจึงได้รับคำตำหนอกจากพี่ชายและมารดาของควอนแจอู

ตอนนี้ควอนฮ็ววางมือจากเรื่องนั้นโดยสมบูรณ์แล้วเธอ เขาละทิ้ง ‘ความเห็นคัดค้าน’ ไปทั้งอย่างนั้นเลยหรือไง ทั้งที่เคยบอกว่าเลี้ยงไม่ได้เพราะเป็นคำสั่งของคุณพ่อเนี่ยนะ ความสงสัยมากมายผุดขึ้นมาในหัวของฮยอน

“ก็นั่นแหละ ในเมื่อเรื่องมันต้องลงเอยแบบนี้ แล้วนายจะออกตัวแบบนี้ให้คุณแม่ตำทำไม่”

ควอนแจอูตำหนิและเดาะปากเบา ๆ ควอนฮ็วได้ยินดังนั้นก็ทำไหล่ลู่คอตกภายในชั่วพริบตา เหมือนเด็กน้อยที่โดนคุณครูดุอย่างไรอย่างนั้น หากทำได้ฮยอนก็อยากจับมืออีกฝ่ายไว้ เขาอยากบอกว่าไม่จำเป็นต้องทำตัวห่อเหี่ยวแบบนั้น อยากบอกให้ควอนฮ็วเงยหน้าขึ้นแล้วยิ้มดอกอย่างมั่นใจ

“ผมไม่ได้อยากคัดค้านตั้งแต่แรกหรอกครับ แต่ผมทำอะไรรู้ไม่ได้เลย เพราะคุณพ่อท่านเป็นห่วงมากแล้วขอรับรองผมมา”

“ฉันรู้อยู่แล้วนา นายไม่ใช่พวกที่ชอบเสนอหน้ามาขัดขวางงานของฉันนี่”

เมื่อควอนฮ็วพูดแก้ตัวด้วยน้ำเสียงอ่อนแรง ควอนแจอูก็พยักหน้าให้เข้าใจกว้าง ทั้งยังยื่นมือมาตบปากควอนฮ็วเบา ๆ อีกด้วย

“ผมรู้สึกไม่สบายใจอยู่ตลอด โชคดีนะครับที่มันเป็นไปตามเจตนาารมณ์ของพี่”

ควอนฮ็วยิ้มจาง ๆ เหมือนสบายใจขึ้นเล็กน้อย

“ในอนาคตนายก็แค่อยู่ข้างฉันแบบนี้ไปก็พอ ถ้านายทำตามที่ฉันสั่งให้ดี ก็จะไม่มีการไหนบังอาจมาว่าอะไรเรื่องที่คุณนั่งอยู่ในตำแหน่งกรรมการบริหารหรอก”

“ครับ คนที่คอยใส่ใจผมก็มีแค่พี่คนเดียวครับ”

“นายเป็นน้องฉัน มันก็แน่นอนอยู่แล้วสิ”

แม้จะอยู่ต่อหน้าฮยอนที่ล่วงรู้เบื้องหลังทุกอย่าง แต่ควอนแจอูก็ยังทำตัวไร้恙อายุได้ ครั้นเห็นการเล่นละครอย่างหน้าไม่อายแบบนี้แล้ว ฮยอน

ถึงกับต้องสะกดกลั้นลมหายใจที่พุ่งขึ้นมาจนถึงคาง เขาไม่อาจฝืนขยับตะเกียบ ทำให้เป็นรับประทานอาหารได้อีกต่อไป

ฮยอนหลุบตาแล้วยกแก้วขึ้นมาจิบน้ำเงิบ ๆ ภายในอกมันร้อนรุ่มจนไม่อาจอยู่เฉยได้อีก ทันใดนั้นจู่ ๆ ควอนแจอูก็เลื่อนสายตามามองฮยอน

“จริงสิ อุตสาห์ชวนมากินข้าวด้วยกันแท้ ๆ แต่ดูเหมือนว่าฉันจะไม่รู้จักชื่อเลยแฮะ คุณบอดี้การ์ดชื่อว่าอะไรแล้วนะ”

“ขุนฮยอนครับ เป็นชื่อหนึ่งพยางค์ นามสกุลยุน ชื่อฮยอนครับ”

ผู้ที่ตอบคำถามของควอนแจอูไม่ใช่ใครอื่น แต่เป็นควอนฮย็ู ฮยอนสัมผัสได้ถึงน้ำเสียงของชายหนุ่มที่ทั้งอ่อนโยนและเฉียวเฉียวตื่นเต้นประหลาดบางอย่าง เขาจึงอดรู้สึกเกร็งขึ้นมาไม่ได้

“ฮยอนนั่นเหรอ อย่างนี้เอง ฉันขอร้องให้ประธานยุนช่วยหาคนให้ แต่ไม่นึกเลยว่าเขาจะส่งหลานตัวเองมา...เอาเถอะ ยังไงก็ฝากฮย็ูด้วยแล้วกัน”

“ผมจะทำให้ดีที่สุดครับ”

ครั้งนี้ควอนแจอูก็เผยความโกรธเคืองที่มีต่อยุนแทชอกเช่นเดียวกับตอนที่เจอกันตรงโถงทางเดินในโรงพยาบาล แต่ฮยอนโค้งศีรษะอย่างนอบน้อมทำเหมือนไม่รับรู้อะไรทั้งนั้น แล้วควอนฮย็ูก็ตบขาของฮยอนเบา ๆ

“คุณฮยอนทำงานเก่งมากจริง ๆ ครับ พี่เลือกคนได้ดีเลยครับ”

ควอนฮย็ูเอ่ยชมฮยอน ชายหนุ่มดูสดใสขึ้นทันตา อาจเพราะหัวข้อสนทนาได้เปลี่ยนไปเป็นเรื่องของฮยอน ควอนแจอูมองท่าทางของควอนฮย็ูด้วยแววตาเคลือบแคลง มันก็สมควรจะเป็นเช่นนั้น เพราะน้องชายที่ทำตัวห่อเหี่ยวเหมือนเด็กน้อยโดนดุก่อนหน้านี้ จู่ ๆ ก็พูดจาเฉียวเฉียวด้วยสีหน้าตื่นเต้นขนาดนั้น

“ถ้านายว่าฉัน ฉันก็สบายใจ...”

“ผมภูมิใจคุณฮยอนมากครับ เพราะฉันไม่ต้องเป็นห่วงไปหรอกครับ”

“งั้นเหรอ...”

เมื่อควอนฮย็ูพูดเสริมอย่างตรงไปตรงมาพร้อมยิ้มตาหยี สีหน้าของควอนแจอูก็เปลี่ยนเป็นคลุมเครือชั่วขณะ บางทีสีหน้านั้นอาจจะเป็นความในใจที่แสดงออกโดยไม่รู้ตัวก็เป็นได้ ควอนแจอูมองควอนฮย็ูสลับกับฮยอน

ดวงตาคู่นั้นแอบแฝงความสนใจใคร่รู้และคาดหวังกับชยอนในเวลาเดียวกัน ชยอนกำมือที่อยู่ใต้โต๊ะแน่น พลางรู้สึกคลื่นเหียนในช่องท้อง

“เขาเป็นคนหนึ่ง ๆ และพูดน้อย แต่กลับทำให้คนอื่นสบายใจ”

“ทำให้สบายใจเธอ เป็นนิสัยที่เข้ากับนายเลยสินะ”

ควอนแจอุพิจารณาชยอนผ่านสายตา ทันใดนั้นเสียงเคาะประตูห้องลึบ ก็ดังขึ้น ควอนแจอุจึงเลิกมองชยอนในที่สุด

“เข้ามา”

สิ้นเสียงตอบรับของควอนแจอุ ประตูก็เปิดออกอย่างเงียบเชียบ เผยให้เห็นพนักงานที่สวมใส่ชุดฮันบกวิจิตรตาหลายคนเดินเข้ามาพร้อมกับอาหารมากมายที่บรรจุไว้เต็มถาด

พวกเขาเก็บจานเปล่าครึ่งหนึ่งออกไป แล้วเสิร์ฟอาหารอย่างอื่นจนเต็มโต๊ะอีกครั้ง อาหารมีมากมายหลายชนิดจนนับไม่ถ้วน ทุกอย่างดูน่ากินมาก แม้แต่ข้าวขาวที่อยู่ในชามทองเหลืองก็ยิ่งเรียงเม็ดเงางาม ทั้งที่เป็นข้าวและเครื่องเคียงเหมือนที่เคยกิน แต่กลับต่างออกไปโดยสิ้นเชิง

ควอนแจอุกับควอนฮึอุรับประทานอาหารและพูดคุยเรื่องทั่วไปอย่างผ่อนคลาย แต่ชยอนไม่สามารถยับยั้งได้ เพราะความประหม่าและความอึดอัด มีแต่จะย่ำแย่ลงทุกวินาที จนเขาหลงลืมความอยากอาหารไปจนหมดสิ้น

“คุณชยอนลองชิมนี้ดูสิครับ คุณชอบซีโครงตุ๋นไม่ใช่หรือ”

จู่ ๆ ซีโครงตุ๋นก็ถูกคืบมาวางไว้บนถ้วยข้าวของชยอน ชยอนจ้องซีโครงตุ๋นที่ถูกฉีกเป็นชิ้นพอดีคำ ก่อนจะเงยหน้าขึ้นอย่างร้อรอน ควอนฮึอุระบายยิ้มงดงามพลางเร่งให้รีบกินเร็ว ๆ ชยอนรู้สึกหน้ามืดเหมือนเลือดไม่เดินไปชั่วขณะ เขารับรู้ถึงสายตาของควอนแจอุที่กำลังมองเขากับควอนฮึอุได้อย่างชัดเจน

“เดี๋ยวผม...”

“คุณใช้ตะเกียบไม่เก่งเลยกินไม่ได้นี่ครับ คุณเป็นแบบนี้เพราะเกรงใจไม่ใช่หรือครับ กินตามสบายเถอะ เดี่ยวผมคืบเครื่องเคียงให้เอง”

ให้ตายเถอะ ในหัวของชยอนยุ่งเหยิงทันที ควอนฮึอุมักจะคืบเครื่องเคียงวางไว้บนถ้วยข้าวของเขายู่เสมอเวลาร่วมมื้ออาหารกันสองคน แต่ไม่นึกเลยว่าอีกฝ่ายจะทำแบบนี้ได้อย่างหน้าตาเฉยตอนอยู่ข้างนอกด้วย ชัยยังอยู่

ต่อหน้าควอนแจอูอีก

“ไม่เป็นไรครับ ผมขอทำอะไรดีกว่าครับ”

เมื่อฮยอนพุดขึ้นอย่างเด็ดขาดด้วยสีหน้าเย็นชา ควอนฮ็ูก็เหม่อมองกลับมา สีหน้าของชายหนุ่มเหมือนไม่เข้าใจว่าทำไมฮยอนถึงทำตัวเหินห่างแบบนั้น ปฏิกริยาของควอนฮ็ูทำให้ความเจ็บปวดแล่นปลาบจนถึงปลายนิ้ว

“ไม่ต้องสนใจผมหรือครับท่านกรรมการบริหาร”

“แต่ว่า...”

“เชิญรับประทานอาหารเช้าครับ”

การแสดงท่าทีเหินห่างกับควอนฮ็ูไม่ใช่สิ่งที่ฮยอนต้องการ ไม่ว่าจะเป็นอย่างไหน เขาก็อยากจะโอบกอดควอนฮ็ูตลอดเวลาที่ได้อยู่ด้วยกัน แต่เขาไม่อาจเพิกเฉยต่อควอนแจอูที่นั่งมองอย่างตรงไปตรงมาจากอีกฝั่งได้

“ทั้งสองคน อืม...คงสนิทกันน่าดูเลยนะ”

ควอนแจอูพูดพาดพิงเหยียดหยามซึ่งไม่ได้ต่างไปจากที่ฮยอนคิดไว้ มันคือประโยคที่แฝงความหมายมากมายในนั้น ฮยอนแสบร้อนในช่องคอแต่ตอนนี้ไม่สามารถหยิบแก้วน้ำขึ้นดื่มได้ ทำได้เพียงนั่งปิดปากเงียบเสมือนคนที่มีความคิดติดตัวอย่างไรอย่างนั้น

“อ้อ...”

ควอนฮ็ูเป็นคนตอบสนองต่อประโยคนั้นของควอนแจอูเอง

“พอได้อยู่ด้วยกันหนึ่งเดือนก็สนิทขึ้นมาซะครับ เรากินมือเย็นด้วยกันที่ผมคิดเรื่องเตียงให้ก็เพราะคุณฮยอนใช้ชีวิตเกียบไม่เก่ง...”

ควอนฮ็ูค่อย ๆ ลดเสียงลงเรื่อย ๆ ขณะอธิบายความสัมพันธ์ที่สนิทสนมกับฮยอน สีหน้าของเขาเหมือนเพิ่งสังเกตเห็นบรรยากาศที่แปลกไป

“นี่ผมคงทำอะไรผิดพลาดอีกแล้วสินะครับ”

ควอนฮ็ูที่เพิ่งสังเกตเห็นสายตาของพี่ชาย ท่าทางดูน่าสงสารยิ่งนัก ฮยอนกัดกรามแน่นเพื่อสะกดกลิ่นเสียงถอนหายใจที่เกือบจะเล็ดลอดออกมา นำเสียดายที่สถานการณ์ตอนนี้เขาไม่สามารถทำอะไรได้เลย

“ทำพลาดที่ไหนกัน ฉันแค่ประหลาดใจนิดหน่อย นายไม่เคยสนใจคนอื่นมาก่อน เลยแปลกตาดีที่เห็นนายทำตัวสนิทสนมกับบอดีการ์ดนะ”

ควอนแจอูพูดอย่างสบายอารมณ์โดยมีรอยยิ้มประดับที่มุมปาก

“ฉันเป็นห่วงมาตลอดที่นายไปสร้างบ้านในที่ทุรกันดารแล้วหมกตัวอยู่ในนั้น ไม่ยอมมีปฏิสัมพันธ์กับผู้คนหรือเพื่อนฝูงเลย แต่ตอนนี้ค่อยเบาใจขึ้นหน่อย”

“อ้อ...”

“ไม่ต้องสนใจฉันหรอก กินตามสบายเถอะ”

ควอนฮึอูประหม่าเล็กน้อยเมื่อได้ยินถ้อยคำของพี่ชาย ต่างจากควอนแจอูที่รับประทานอาหารต่อได้อย่างไม่ทุกข์ร้อน ควอนฮึอูหยิบช้อนขึ้นมาอย่างเงอะงะ ชายหนุ่มไม่ได้ตีบเครื่องเคียงให้ฮยอนเหมือนก่อนหน้านี้แล้วซึ่งไม่ใช่เพราะควอนแจอู แต่เป็นเพราะฮยอนยังมีสีหน้าเคร่งเครียดไม่ยอมผ่อนคลายต่างหาก

ฮยอนรู้ว่าควอนฮึอูชำเลื่องมองเขาเหมือนลูกหมาหูลู่หางตกที่เกรงใจเจ้าของ ทว่าเขาก็ไม่ได้มองกลับไป นับเป็นมื้ออาหารที่น่าอึดอัดที่สุดในสัปดาห์นี้ ฮยอนทำเพียงตักอาหารใส่ปากโดยไม่พูดไม่จาไปจนกว่ามื้ออาหารจะสิ้นสุด เพราะเขาไม่สามารถทำอะไรได้มากกว่านี้แล้ว

สุดท้ายฮยอนก็สำรอกของที่กินไปทั้งหมดก่อนกลับถึงคฤหาสน์ โดยแวะจุดพักรถตรงทางด่วนบนเส้นทางที่ขับออกมาจากกรุงโซลแล้วมุ่งหน้าไปยังคฤหาสน์ของควอนฮึอู

“ไหวไหมครับ”

ควอนฮึอูปริ้เข้ามาถามไปอาคารทันทีที่ฮยอนกลั้วปากแล้วเดินออกมานอกห้องน้ำ มองหน้าปราดเดียวก็รับรู้ได้ว่าชายหนุ่มกำลังรอคอยด้วยความเป็นห่วงขนาดไหน

“ครับ ผมไม่เป็นไรแล้วครับ”

“ดื่มนี้สิครับ”

ควอนฮึอูยื่นเครื่องดื่มเกลือแร่ให้ ฮยอนอุตสาห์บอกให้อีกฝ่ายรอในรถ

แต่ควอนฮ็ูกลับตามออกมาแล้วซื้อเครื่องตีมเกลือแร่ให้กัน เดิมที่ฮยอนไม่ได้ขึ้นขอบเครื่องตีมเกลือแร่สักเท่าไร แต่ตอนนี้เขาเอาเจียนเอาของกินออกไปหมดแล้ว ถ้าได้ตีมสักหน่อยคงจะดีกว่า คิดได้ดังนั้นฮยอนก็รับเครื่องตีมมาเสียบ ๆ

“...ขอบคุณครับ ไปกันเถอะครับ”

หลังจากตีมเครื่องตีมรสชาติเค็มปะแล่มได้หนึ่งอีก ฮยอนก็เริ่มขยับเท้า แม้การลั่นสะเทือนของรถจะทำให้ท้องไส้ที่ปั่นป่วนไม่สบายมากขึ้น แต่เขาอยากกลับบ้านไปพักผ่อนเร็ว ๆ มากกว่า

“เป็นเพราะผมใช่ไหมครับ”

ทว่าแรงผีเท่าได้ไม่ก็ก้าวก็ต้องชะงัก

“ผมไม่ควรทำแบบนี้แต่ไม่รู้เรื่องเอาซะเลย พอได้กินข้าวกับคนที่ชอบก็เผลอตื่นเต้นเกินไปหน่อย...”

เสียงที่ตั้งมาจากข้างหลังฟังดูอ่อนแรง สุ่มเสียงของควอนฮ็ูเจอไปด้วยความรู้สึกผิด ฮยอนจึงหันไปเผชิญหน้ากับอีกฝ่าย

“ไม่ใช่อย่างนั้นครับ”

“...”

“มันไม่ใช่ความผิดของคุณฮ็ูหรอกครับ”

ฮยอนไม่สามารถยื่นมือออกไปหาคนตรงหน้าได้ เขากำมือที่แนบอยู่ข้างลำตัวและได้แต่ก้มหน้าลงเท่านั้น *ผู้ชายคนนี้มีเรื่องอะไรที่ต้องขอโทษกัน ควอนฮ็ูไม่ได้ทำอะไรผิดเลย ปัญหามันอยู่ที่ตัวฉันเองตั้งแต่ต้นจนจบ*

ไม่ว่าจะเป็นเรื่องที่เข้ามาหลอกควอนฮ็ูในฐานะบอดีการ์ด ทั้งเรื่องก็ตามน้ำไปกับควอนแจอูทั้งที่รู้เจตนาารมณ์ของคนคนนั้นดีอยู่แล้ว รวมถึงเรื่องที่หลอกใช้ความรู้สึกดี ๆ ที่ควอนฮ็ูมีให้ ปัญหาทุกอย่างอยู่ที่ตัวของฮยอนเองทั้งนั้น

“มันไม่ใช่ความผิดของคุณฮ็ูครับ เพราะฉะนั้นคุณอย่าทำหน้าที่แบบนี้ เพราะผมเลยนะครับ”

ฮยอนพูดด้วยเสียงสั่นเครือเล็กน้อย เขาหมุนตัวกลับเพื่อออกไปจากจุดพักรถอีกครั้ง จากนั้นก็ได้ยินเสียงฝีเท้าของควอนฮ็ูที่รีบเดินตามหลังมา

“นั่งเบาะหลังเถอะครับ มันน่าจะดีกว่านั่งเบาะหน้าอะครับ”

ขณะที่เขากำลังจะขึ้นรถซีดานของควอนฮย็ู ควอนฮย็ูที่เดินตามมาโดยไม่พูดไม่จา ก็คว้าแขนฮยอนแน่น ฮยอนจับประตูตรงที่นั่งด้านหลังซึ่งตอนนี้ได้กลายเป็นที่นั่งประจำของตัวเองไปแล้ว ก่อนเงยหน้ามองอีกฝ่ายแล้วพูดว่า

“ไม่เป็นไรครับ”

“แต่ผมเป็น คุณนั่งข้างหลังเถอะครับ นั่งข้างๆ ผม”

ชายหนุ่มเกร็งมือที่จับแขนฮยอนไว้ ริมฝีปากที่ขบแหม่มอย่างดื้อดึง บ่งบอกถึงการตัดสินใจว่าจะไม่ฟังอะไรทั้งนั้น ไม่ว่าฮยอนจะพูดอะไรก็ตาม ฮยอนมองควอนฮย็ูตาไม่กะพริบอย่างไม่ยอมแพ้ ก่อนจะพยักหน้าพลางถอนหายใจเบาๆ ในที่สุด เขาไม่ยอมยกเปลืองแรงไปกับการยื้อยุดแบบนี้ ยิ่งสภาพร่างกายไม่ค่อยดีด้วยก็ยิ่งแล้วใหญ่

“ขอบคุณครับ”

“ไม่เป็นไรครับ”

เมื่อพูดจบควอนฮย็ูก็รีบเปิดประตูด้านหลังทันที ฮยอนขึ้นไปนั่งก่อนอย่างที่ยกฝ่ายต้องการ ส่วนควอนฮย็ูตามมานั่งเป็นลำดับถัดไป แม้พวกเขาจะนั่งรถซีดานเพื่อเดินทางไปกลับกรุงโซลทุกครั้ง แต่นี่เป็นครั้งแรกที่ฮยอนได้มานั่งข้างๆ ควอนฮย็ู ไม่ใช่เบาะหน้าข้างคนขับ

ดูเหมือนวันนี้เขาจะได้นั่งข้างอีกฝ่ายมากเป็นพิเศษ ทั้งตอนรับประทานอาหารและตอนนี้ แค่คิดว่าตัวเองได้นั่งข้างกายชายหนุ่มด้วยระยะห่างเพียงเล็กน้อยจนไหล่แทบสัมผัสกัน เขาก็รู้สึกเหมือนหน้าอกถูกบีบอัดจนพองโตขึ้นมาแล้ว ฮยอนพยายามอดทนไม่เคลื่อนไหวไปสัมผัสอีกฝ่าย และแอบถอนหายใจเบาๆ ไม่ให้ควอนฮย็ูรู้

“นอนหลับสักงีบเถอะครับ กว่าจะถึงบ้านก็อีกนานเลย”

ขณะที่ฮยอนกำลังมองออกไปนอกหน้าต่างพลางคิดเรื่องโน้นเรื่องนี้อยู่ในหัว ควอนฮย็ูก็พูดด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา

“...ไม่เป็นไรดีกว่าครับ”

นั่งข้างกันแบบนี้ แล้วเขาจะกล้านอนหลับได้อย่างไร ฮยอนรู้สึกผิดที่ทำให้อีกฝ่ายต้องมากังวลหลาย ๆ อย่าง ทั้งที่เขาแค่เข้ามาทำงานเป็น

บอดีการ์ดส่วนตัวเท่านั้น

ฮยอนนั่งหลังตรงพลางหลุบตามองมือตัวเองที่จับกัน ก่อนจะเลื่อนสายตาออกไปนอกหน้าต่างอีกครั้ง บางครั้งเขาก็ลอบมองไปทางควอนฮีอู ชายหนุ่มมองออกไปนอกหน้าต่างอย่างนิ่งเงียบ ไม่รู้ว่ากำลังครุ่นคิดเรื่องอะไรอยู่ ต่างฝ่ายต่างก็ไม่มีใครยอมเปิดปากพูด ด้วยเหตุนี้บรรทัดฐานจึงเคลื่อนตัวไปอย่างเงียบสงบ

ฮยอนมองตรงไปด้านหน้าอีกครั้ง เขาเห็นถนนสั้นยาวเหยียด รถยนต์ที่วิ่งบนถนนอย่างนุ่มนวลไร้ที่ติสันสะเทือนเป็นจังหวะ บรรยากาศรอบตัวเงียบสงบ อุณหภูมิจากร่างกายของควอนฮีอูถูกส่งต่อจากระยะห่างเล็กน้อยที่ไหลแทบชิดกัน

เขาหลับตาโดยไม่รู้ตัวอย่างไม่อาจฝืนไว้ได้อีก ศีรษะที่เอนเอียงไปด้านข้างสัมผัสกับอะไรบางอย่างที่หึ่งแข็งและอบอุ่น ฮยอนสัมผัสได้ถึงปลายนิ้วอ่อนโยนลื่นไถ่ไปตามพวงแก้มของเขาขณะกึ่งหลับกึ่งตื่น

เขาอยากลิ้มรสชาติอีกฝ่ายแต่กลับไม่กล้าดาบอย่างที่คิด เปลือกตาที่จมอยู่ในความว่างไม่ยอมเปิดออกง่าย ๆ ดังใจนึก ขณะที่กำลังร้อใจเพราะอยากลิ้มรสชาติทั้งที่วงเต็มที มือที่สัมผัสพวงแก้มก็ได้ผลออก หลงเหลือเพียงความเย็นเฉียบที่ลอยวนอยู่บนแก้ม เหมือนไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้นมาก่อน

หัวใจของฮยอนพลันดิ่งวูบเมื่อจู่ ๆ ปลายนิ้วนั้นเล็กก่อกวนกันอย่างไร้เยื่อใย ทว่าความรู้สึกที่ยากจะเข้าใจกลับก่อตัวขึ้นเพียงแค่วินาทีแล้วเขาก็ผล็อยหลับไปในที่สุด เพราะไม่อาจเอาชนะความว่างวุ่นที่ถาโถมเข้ามาได้

ฮยอนลืมตาโพล่งก่อนพ่นลมหายใจผ่านริมฝีปากที่เผยออำพรางตำแหน่งตัวเองหลังจากตื่นเพราะมีคนตบเบา ๆ

“ผมคงเผลอหลับไปสินะครับ”

ฮยอนเหลียวมองรอบรถก่อนถามด้วยน้ำเสียงตื่นตระหนก

“คุณหลับลึกเลยละครับ”

“...ขอโทษครับ”

“ขอโทษอะไรกันล่ะครับ ก็คุณไม่สบายอยู่ ทำดีแล้วครับ”

แขนเสื้อซ้ายของควอนฮย็อนยู่ยู่เพราะถูกฮยอนพิงหัวลงบนบ่า ชมับข้างขวาของฮยอนก็รู้สึกเหมือนถูกกดทับเช่นกัน ฮยอนขมวดคิ้วเล็กน้อยด้วยความละอายใจที่ถ้าโถม คนที่ควรเห็นดเห็น้อยจริง ๆ น่าจะเป็นควอนฮย็อนมากกว่า เพราะชายหนุ่มต้องไปทำงานที่บริษัทแต่เช้าและไปเจอบิดาด้วยความกังวล แต่คนที่กลับเป็นตายกลับเป็นเขาเอง...

เดิมทีแล้ว ฮยอนไม่เคยอ่อนเพลียง่าย ๆ และไม่เคยนอนหลับไม่เลือกที่มาก่อน ไม่รู้ว่าทำไมเวลาอยู่ต่อหน้าควอนฮย็อน เขาถึงได้นอนหลับอย่างสบายใจแบบนี้ อีกทั้งนอนหลับเป็นตายต่อหน้าอีกฝ่ายถึงสองครั้งแล้ว เขาตำหนิตัวเองซ้ำแล้วซ้ำเล่ากลางกัมหนังดูด้วยความกระดากอาย

ระหว่างนั้น ควอนฮย็อนก็เปิดประตูรถซีดานด้วยใบหน้าประดับรอยยิ้มงดงามเหมือนในยามปกติ ลมร้อนอบอ้าวพัดเข้ามาด้านในรถที่มีอุณหภูมิเย็นสบายจากเครื่องปรับอากาศ ฮยอนเรียกสติได้เพราะสัมผัสถึงอากาศร้อนระอุ นั่น เขารีบลงจากรถตามควอนฮย็อนไปในทันที

“วันนี้คุณต้องลำบากเพราะผมเลยนะครับ”

ควอนฮย็อนเปิดบตสนทนาเมื่อเดินมาถึงประตูหน้าของคฤหาสน์ หลังจากจอดรถไว้นอกประตูใหญ่ ควอนฮย็อนก็เดินผ่านสวนโดยไม่พูดอะไรตลอดทาง ชายหนุ่มเหมือนมีเรื่องที่ยากพูดแต่ลั้งเล จนมาถึงหน้าประตูคฤหาสน์จึงพูดออกมาหนึ่งประโยคพร้อมสีหน้าที่มีความรู้สึกผิดอยู่ไม่จาง

“จากนี้ไป ผมเองก็จะระวังตัวครับ ขอโทษนะครับที่ทำตามใจตัวเองเกินไป จนไม่ได้นึกถึงคุณฮยอนก่อน”

“คุณไม่ต้องขอโทษหรอกครับ ผมก็แค่...อ่อนไหวไปเองครับ”

พอฮยอนส่ายหน้า ควอนฮย็อนก็คว้าข้อมือเขาไปจับอย่างระมัดระวังฝ่ามือเรียวยาวและมีข้อต่อหนุ่มชายชาติกริอบกุมข้อมือไว้อย่างทะนุถนอม

“คุณไม่ได้โกรธหรอกครับ”

“ไม่เลยครับ”

“ถ้าอย่างนั้น...ผมขอจูบได้ไหมครับ”

นัยน์ตาดำขลับที่จ้องมองมาดุสติสกว่าปกติ สิ่งเหล่านี้คือปัญหา ไม่ว่าจะ เป็นพฤติกรรมตรงไปตรงมาไม่เก็บซ่อนความรู้สึกของตัวเอง หรือเวลาที่ ไร้เดียงสาและอ่อนแออย่างเหลือแสน ทุกอย่างเป็นปัญหาจริง ๆ เพราะมัน แตกต่างกับบุคคลรอบตัวของควอนฮีอู ที่ภายนอกแสรังทำเป็นอ่อนโยนเพื่อ ปกปิดความรู้สึกภายในไว้อย่างแนบเนียน

“...ได้ครับ”

และตัวชยอนเองที่ได้แต่ใจอ่อนให้กับผู้ชายอ่อนแอคนนั้นก็ เป็นปัญหา เหมือนกัน แม้จะรู้ดีอยู่แล้วแต่ก็ทำอะไรไม่ได้เลย

เมื่อสิ้นคำตอบ ควอนฮีอูก็เอียงคอแล้วทาบทับริมฝีปากลงมาอย่าง รวดเร็ว เสียงจับตงขึ้นมาท่ามกลางเสียงแมลงที่ดังรอบทิศ เสียงเฉอะแฉะ เกิดขึ้นทุกครั้งที่ชายหนุ่มดูดนมริมฝีปากของชยอนอย่างแรงเข้า

ความร้อนแผ่ซ่านจากต้นคอไล่ผ่านพวงแก้มมาจนถึงขอบตา ในหัว ผุดข้ออ้างว่าเป็นเพราะความร้อนอบอ้าวในเดือนสิงหาคม แต่คำแก้ตัวนั้นก็ หายไปเมื่อการจูบเริ่มทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ

ควอนฮีอูสอดลิ้นผ่านกลีบปากที่เปิดออก เรียวลิ้นคว้านลึกทุกซอก ทุกมุมในโพรงปากชยอนอย่างละโมบและเนิบนาบ ความร้อนรุ่มที่ลอยวนอยู่ ตรงหน้าทำให้ดวงตาพร่ามัว ชยอนหายใจติดขัด เขาหลับตาลงอย่างไม่รู้ตัว แล้วคว้าไหล่ควอนฮีอูไว้ ลมหายใจถี่กระชั้นเริ่มสอดประสานกัน

เดิมทีการจูบเป็นแบบนี้แหละ มันคือการกระทำที่ปลุกสัมผัสหอมหวาน และวาทวิบบนนี้ใช้ใหม่ ความสงสัยผุดขึ้นในสมองที่พร่าเบลอ ก่อนที่ไหล่ ของชยอนจะกระตุกเพราะควอนฮีอูใช้มือหนากอบกุ่มต้นคอแล้วลูบไล้ลงมา อย่างอ่อนโยน

ต้นคอที่ถูกควอนแจอูเกลียดด้วยปลายนิ้วตรงโถงทางเดินในโรงพยาบาล ขณะนี้ได้ถูกควอนฮีอูกอบกุ่มและลูบไล้ แม้จะไม่ใช่เรื่องพิเศษอะไร แต่การ ถูกแตะเนื้อต้องตัวกะทันหันเขาก็ต้องตกใจเป็นธรรมดา ก่อนจะตกใจอีกครั้ง เมื่อสัมผัสที่ลึกซึ้งซึ่งชวนจึกจี้ของควอนฮีอูแตกต่างจากการสัมผัสด้วยปลายนิ้ว ของควอนแจอูโดยสิ้นเชิง ทันใดนั้นควอนฮีอูเพิ่งสังเกตเห็นว่าชยอนตกตะลึง ชายหนุ่มจึงเงยหน้าขึ้นด้วยความรู้สึกผิด

“ขอโทษครับ ผมควบคุมตัวเองไม่ได้มากขึ้นเรื่อย ๆ...มันแย่มากเลยครับ”

ควอนฮ็ูขอโทษด้วยสีหน้ารู้สึกผิดปนลำบากใจ ทั้งยังเจือแววอารมณ์ที่ยังคุกรุ่น ดูเหมือนว่าเจ้าตัวจะตกใจที่ตัวเองลูบหลังคอยยอนมากกว่าตัวยอนเองเสียอีก แม้ฮยอนจะพูดไม่ออกที่ตัวเองตกใจกับการแตะเนื้อต้องตัวแบบนี้ ซึ่งแทบจะไม่เหมือนการแตะเนื้อต้องตัวด้วยซ้ำ แต่ควอนฮ็ูที่รู้สึกผิดกับเรื่องแค่นี้มันอะไรกัน ฮยอนส่ายหน้าพาลงปรับลมหายใจหอบถี่ให้คงที่

เขาอยากบอกอีกฝ่ายว่าให้สัมผัสกันยิ่งกว่านี้ หรือจะทำมากกว่านั้นก็ตามใจ แต่แทนที่จะอธิบายด้วยคำพูดงุ่มง่าม ฮยอนกลับเลือกยื่นแขนไปรั้งคอควอนฮ็ูแทน คราวนี้เขาเป็นฝ่ายยื่นหน้าเข้าไปดูตูดนริมฝีปากคนตรงหน้าก่อน ควอนฮ็ูส่งเสียงครางต่ำจนลูกกระเดือกขยับขึ้นลง ชายหนุ่มรั้งเอวบางเข้ามาแล้วเผยอปากรับจูมพิตจากฮยอนด้วยความยินดี

เรียวลิ้นเกี่ยวกระหวัดกันอย่างลึกซึ้งยิ่งกว่าก่อนหน้านั้นจนแยกไม่ออกว่าใครเป็นฝ่ายนำหรือฝ่ายตาม ฮยอนและควอนฮ็ูต่างเกาะเกี่ยวแนบชิดเหมือนคนที่โหยหาซึ่งกันและกัน เรียวลิ้นของพวกเขาดคลึงกันอย่างวาบวามเสียงเฉอะแฉะจากปลายลิ้นที่พันเกี่ยวทำให้บรรยากาศที่เคยเงียบสงบในยามบ่ายคล้อยสั้นไหว ฮยอนจับมือควอนฮ็ูตอนที่รสจูบทวีความรุนแรงขึ้นอย่างต่อเนื่อง สมองของเขาถูกหลอมละลายไปแล้วอย่างแน่นอน และถ้าควอนฮ็ูได้เห็นตอนที่ฮยอนดึงมือแสนอ่อนหวานของเขาเข้ามาในเสื้อเชิ้ตก็คงเป็นแบบเดียวกัน

ฝ่ามือของควอนฮ็ูสัมผัสกับผิวกายที่ขึ้นเหงื่อ ทันใดนั้นชายหนุ่มเพลอสะดุ้งตัวแล้วดึงมือออกโดยอัตโนมัติ ไม่สิ ต้องบอกว่าพยายามจะผล่มือออกไปมากกว่า หากฮยอนไม่ได้จับมือไว้แน่น ควอนฮ็ูอาจดึงมือออกด้วยความตกใจไปแล้ว

“เอ่อ ฮยอน เตี้ยวก่อน ถ้าทำแบบนี้ผม...”

“จับได้เลยครับ”

พวกเขาแลกเปลี่ยนบทสนทนากันสั้น ๆ ผ่านริมฝีปากที่ผล่อออกจากกันเล็กน้อย ซึ่งก็แค่ครู่เดียว จากนั้นริมฝีปากก็ประกบกันอีกครั้งอย่างรวดเร็ว